

CUPRINS

Pag.

Rex	5
Sorin și Tavi dresori	16
Tabăra câinilor de pripas	25
Șantierul	36
„Vânătoarea“ de maidanezi	48
Popularea taberei	53
Invitații surpriză	60
Amintiri de demult (File din caietul Amaliei)	66
Incendiu la circ	76
Jefuirea bunicului Grigore	86
Hoțul moralist	90
Rex învingător prin K.O.	99
Om la apă!	103
Enigma Suzanei	111
Suferințele Suzanei	122
Operațiunea „Colierul“	132
Investigații zadarnice	141
Rex în misiune	147
Rex „cal troian“	155
Avarul (Din jurnalul Monicăi)	164
Flagrantul	173
Mașinații	183
Procesul	189
Rex – artist de circ	198

Rex

– Rex!

Nici un răspuns.

Sorin, un băiat la paisprezece ani, înalt, bine dezvoltat, cu piept boltit, mușchi puternici la ambele brațe, rod al flotărilor zilnice, surâse amuzat, fiind convins că Rex, câinele său, făcuse iar vreuna dintre poznele sale și acum stătea pitit cine știe pe unde. Îi cunoștea locul preferat, adică pe la bucătărie, pe lângă pisica Tigruța, cu care se avea foarte bine. Așa că strigă mai tare într-acolo:

– Reeex!

Din nou tăcere.

Ce-o fi cu el? Ce l-a apucat să dispară tocmai acum când urmau să se ducă la școală? Căci mereu plecau împreună.

De obicei calm, cu mare stăpânire de sine, începu a-și pierde răbdarea.

Se duse, totuși, în bucătărie.

Nici urmă de Rex. Numai Tigruța sta cuminte lângă culcușul său dintr-un colț al bucătăriei. Întoarse doar o clipă capul către el, parcă plictisită, îmbufnată pentru că era deranjată de la masă, apoi continuă să lipăie alene dintr-o farfurie plină cu lapte.

Dădu o raită prin sufragerie.

Fără rezultat.

Să fie în biroul mamei sale? Avea Rex și obișnuința de a adăsta uneori și pe acolo. Dar numai când era acasă Elena, mama sa. Acum însă ea plecase de mult la datorie, fiind maior în cadrul poliției.

Încercă totuși.

Zadarnic; Rex nu era nici în birou.

Reveni în camera sa. Privi ceasul de pe noptieră și se cutremură. Nu era timp de pierdut. Întârzia de la școală.

Voi să-și ia ghiozdanul de pe scaunul unde îl lăsase de cu seară, dar înlemni. Scaunul era gol!

Socoti că asta era prea de tot și strigă amenințător:

– Reeex, termină!

Tot nimic! Deodată calmul îi reveni și surâse; era sigur că Rex, așa cum îi era obiceiul, îi ardea de joacă. Avea năravul ăsta de când l-a cunoscut, fiind pus mereu pe șotii.

Cu toate acestea, Sorin ținea mult la Rex. L-a îndrăgit încă din clipa când l-a găsit. Plecase, ca de obicei, către școală. Era atunci în clasa a cincea. Trecând pe lângă un teren viran, unde se va construi mai apoi un bloc masiv, auzi niște scâncete. Curios, ghidându-se după ele, dădu peste vreo câțiva cățeluși care zăceau în iarbă. Se aplecă asupra lor și se cutremură. Nu mișcau. Erau deja reci. Doar unul dintre ei se zvârcolea și scâncea neîncetat.

Îl luă ușor în mâini. Era micuț, micuț, cu ochii încă închiși. Îl mângâie încet pe căpșor. Îl gădilă cu degetul pe năsuc. Apoi pe botișor. Simțind degetul, cățelușul deschise botișorul și îl apucă, începând să sugă.

Percepând căldura din micuța gură, atingerea catifelată a limbii și a cerului gurii, presiunea exercitată asupra degetului său, de unde nici chip să apară laptele dorit de cățeluș, lui Sorin i se înmuie inima. Pricepu că micuțul era lihnit de foame. Dar ce putea face?

Privi în jur; nici țipenie. Se gândi să-l pună la loc, lângă frățiorii săi nemișcați, dar renunță, intuind că astfel l-ar condamna și pe el la moarte.

Nu stătu pe gânduri. Înțelese că orice întârziere i-ar fi fost fatală micuțului. Porni aproape fugind spre casă.

Sorin iubea nespuse animalele. Mai ales pe cele micuțe și îndeosebi câinele, despre care învățase că este socotit a fi prietenul cel mai credincios al omului.

Nu știa cum se va descurca. Mai ales că lipseau de acasă și mama sa, maior în poliție, și bunica, plecată în satul natal să-și mai vadă rudele. Simțea însă că trebuia neapărat să-i dea să mănânce cățelușului. Și mai știa că pentru el cea mai bună hrană era laptele. Iar din acesta avea din belșug.

Ajuns acasă, se duse direct la bucătărie. Luă laptele din frigider, turnă o porție bună într-o farfurie, îl încălzi puțin la cuptorul cu microunde și puse farfuria în fața cățelușului.

Nimic. Nici o mișcare. Cugetă că era de vină faptul că abia deschidea ochii, acum având doar o dungă subțire între pleoape, și nu vedea prea bine. Așa că îl luă de căpșor și îl împinse cu botișorul în lapte.

Dar cățelușul se zbătu ca de ceasul morții, pufni pe nas ca un strănut și Sorin, speriat că se putea sufoca, îl luă în brațe.

Nu mai știa ce să facă. Prin minte îi trecură fel și fel de întâmplări cu câini, și-și chinui memoria în căutarea vreunui moment în care să fi văzut cum era hrănit de om un cățeluș.

Surâse, amintindu-și că citise într-o revistă că un băiat văzuse o cățea murind în timp ce făta. A scos doar un pui. Bunicul său a vrut să-l înece, deoarece, spunea el, fără mamă, tot murea de foame. Dar băiatul, milostiv, l-a luat pe Cuțu, așa i-a zis el cățelușului, l-a băgat în sân și l-a hrănit la început picurându-i lapte în botișor.

Încercă și el, dar cățelușul abia deschidea gura. Ar fi fost bună o pipetă, dar știa că în casă nu exista așa ceva.

Era dezorientat. Se zbătea zadarnic în căutarea unei soluții. Ar fi cerut sfatul cuiva, dar nu avea cui. În preajma

lui se afla doar pisica Tigruța care, ca de obicei, sta în culcușul său, adormită sau moțâind, căci se știe că studiile savanților au demonstrat că pisica doarme în medie, să nu-ți vină să crezi, optsprezece ore pe zi!

Mama o iubea nespus. Tigruța răspundea acestei iubiri printr-o linguşeală de nedescris, socotea Sorin, adică îndată ce o vedea și începea a se gudura pe lângă ea, prelingându-i-se pe picioare, lăsându-se moale în brațele ei, închizând ochii și punându-se imediat pe tors. Mama o îndrăgise și mai mult acum, când devenise mamă a șase pisoiași.

Această amintire îl făcu să tresară. Privi către Tigruța și se minună; cei șase pisoiași sugeau de zor la pieptul ei, apăsând ritmic cu lăbuțele împrejurul țâțelor, ca să țâșnească mai bine laptele.

S-a luminat la față Sorin. Cum de nu se gândise că, la fel ca pisoii, și cățelușul putea să pape doar sugând? Ah, dacă ar avea un biberon!

Dar n-avea.

Îi țâșni în memorie ceea ce citise în „Cărțile junglei“, în care se povestea că o lupoaică, privindu-și puii de lup care sugeau, se pomeni cu un pui de om, ca o mogâldeăță, care trecuse pragul peșterii și se târa încet spre ea, căci abia învăța să meargă. Îi ceru tatălui lup să i-l aducă, ceea ce acesta făcu luându-l în bot cu multă grijă. Simțind miros de lapte, mogâldeăță, flămândă, își făcu loc printre puii de lup și începu să sugă.

Ei, dar asta era ca un basm. Însă cum ar reacționa Tigruța dacă i-ar pune cățelușul la piept? Cugetă că, fiind ca adormită, poate n-ar simți că o suge un intrus.

Nu pierdea nimic dacă încerca.

Zis și făcut. Îi găsi loc cățelușului între doi pisoii. Dând cu năsucul de o țâță, cățelușul se puse pe supt. Trăgea tare, ceea ce se pare că o cam deranja pe Tigruța, care deschise alene un ochi, Sorin încremenind de teamă că va izgoni micuțul.

Dar se petrecu o adevărată minune. Ametiță probabil de somn, se vede că Tigruța nu zărea prea bine, căci își deschise și celălalt ochi pe jumătate, își săltă ușor capul și începu a-l linge pe cățeluș, iar Sorin fu convins că ea îl adoptase ca pe un nou copil al său.

A plecat satisfăcut către școală, dar și foarte îngrijorat, căci pierduse ceva timp cu cățelușul. Îi păru rău că nu-i trecuse prin minte să-l înștiințeze pe Tavi, coleg cu el, care locuia vizavi de vila lor, în frumosul bloc alb, partenerul său, ambii renumiți deja în școală ca fiind micii detectivi din clasa a șaptea. Nu i-ar fi fost greu, căci din buzunare nu le lipseau niciodată celularele.

I se mai ostoi grija știind că prima oră era de limba română, iar profesoara ținea mult la el și, aflând motivul întârzierii sale, poate nu-i va face reproșuri, ci-l va ierta.

Ajuns la școală, împinse ușor, ușa clasei, vârându-și capul în deschizătură, așteptând reacția profesoarei. Cei din bănci, cel aflat la tablă încercând să definească părțile de vorbire dintr-o frază destul de lungă, precum și profesoara, își întoarseră privirile către el. Priviri curioase unele, ironice sau surâzătoare altele, doar în ochii profesoarei se citea îngrijorarea. Vorbi cu ton grav:

– Întră, Sorine. Știu că nu ai obiceiul să întârzii. Ia loc.

Se așează în bancă, murmurând:

– Vă mulțumesc, doamnă.

– Totuși, ce s-a întâmplat de ai întârziat?

Nu apucă să răspundă că zise strident mucalitul Ciprian:

– E clar, doamnă. Se vede limpede că încă picotește.

– Ciprian, fără glumă sau ironii. Dacă e ceva grav?

Sorine, explică-ne.

– Doamnă, nu e nimic grav. Atâta că am fost reținut de un cățeluș care...

Clasa izbucni în râs. Ciprian spuse sarcastic:

– Precis că era un cățeluș infractor.

Cornelia, făcând aluzie la faptul că Sorin și Tavi erau detectivii clasei a VII-a, strigă și ea:

– Nu încape îndoială, detectivul nostru s-a luat după el și...

Își înghiți vorbele, căci profesoara interveni autoritar:

– Terminați cu neroziile! Lăsați-l să vorbească.

Se potoliră elevii. Iar Sorin, cu glas încărcat de emoție, începu a povesti totul. Când sfârși, se așternu o liniște deplină. Ochii curioși, ironici, sarcastici deveniră deodată admirativi. Povestea cățelușului era înduioșătoare. Vorbi cu nespasă căldură în glas profesoara:

– Copii, avurăm parte de încă o dovadă că nu este bine să ne pripim în a aprecia o întâmplare, un eveniment. Sorin a făcut o faptă foarte bună, foarte frumoasă. Este dovada clară că el iubește câinii. Și sunt sigură că același sentiment nobil vă este propriu tuturor. Este firesc, câinele fiind primul animal domesticit de către om. Se pare că ar fi urmașul lupului sau al unui animal asemănător acestuia. Un poet italian a scris o poezie foarte sugestivă în acest sens. Are titlul „*San Francesco e il lupo*“, adică „*Sfântul Francisc și lupul*“. O știu pe de rost, pentru că mi-a plăcut tare mult. Scrie autorul, *Angiolo Silvio Novaro*:

Trăia într-o zi – povestea o antică voce –

În jurul lui Gubbio un lup foarte feroce.

Avea dinți ascuțiți, făptuitorii ororilor,

Și devora trupuri ale oamenilor și ale copiilor.

În spatele zidurilor din Gubbio, de înălțime mică,

Stăteau închiși cetățenii, de lup având frică.

Frica nu-i lăsa dintre ziduri a ieși.

Însă când San Francisco la Gubbio veni,

Auzind ce măceluri, ce pagube lupul aduse,

Afișând un râs luminos și curat, el zise:

– O, frați, eu ies împotriva lupului!

Femeile plânseră, de teamă pentru viața lui.

Dar Sfântul iese, îndrăzneț și voios,

Și în mijlocul pădurii găsește lupul cel fioros.

Cu o voce prietenoasă îi zise: O, lup, fratele meu,

De ce mă privești posomorât mereu?

Respect pentru oameni și cărți

De ce îmi arăți acei dinți ascuțiți? Tu în lume să crezi.

Vino puțin aici, lângă mine, și șezi.

Eu știu că în Gubbio tu faci foarte mult rău,

Iar fiecare își teme viața din cauza răului tău.

Eu știu că tu furi, și ucizi, și nu cruți

Nici pe oamenii mari, nici copiii micuți.

Și mare-i tristețea, și spaima e grea,

Căci tu faci mult rău, și Domnul nu vrea!

Dar cred că ești bun, dar mult chinuit

De foame ești rău, dar eu îți promit

Că-n Gubbio de-acu, hrană mereu vei avea.

Dar să promiți și tu că te vei îndrepta,

Că vei fi animal onest, și drept, și cinstit,

Nesupărând pe nimeni, mereu liniștit.

Promiți tu toate-acestea lui Dumnezeu? Zi: da ori ba!

Și lupul plecă fruntea, în semn că zice „da“.

Atunci Sfântul se-ntoarse la Gubbio vesel,

Cu lupul cel smerit, mergând lângă el.

Și-n Gubbio răsunară glasuri ca o urare,

Și-n tot orașul fu o mare sărbătoare,

Iar bucuria fu acuma înmiit

Căci lupul cel rău a fost domesticit.

Rămas el între ziduri, la case mergea,

Și cu toți copiii cu drag se juca.

Și părea un miel, în mijlocul lor,

Le lînea dulce obrazul tuturor.

Iar când a murit, cu toții în șir,

L-au înmormântat lângă cimitir.

Asta poate fi socotită povestea domesticirii câinelui, continuă profesoara. Cu timpul, prin încrucișări îndeosebi selective, au apărut numeroase specii domestice, care variază considerabil ca mărime, colorit al blănurilor, comportament. Cert este că numeroși câini au devenit nu doar cei mai buni prieteni, ci și ajutoratori ai omului. Exemple sunt numeroase. Le găsim și în literatură. Ce e, Amalia? Vrei să spui ceva?

– Da, doamnă, vreau să spun că întotdeauna au fost și sunt oameni fără inimă, care iau viața cățelușilor imediat ce se nasc. M-a impresionat enorm o poezie a lui Esenin, în care...

– Cine este Esenin?

Întrebase Cornelia. În locul Amaliei, răspunse profesoara:

– Este un poet rus, care a trăit pe la începutul secolului trecut. Era fiu de țăran. A ajuns celebru ca poet. În 1922, s-a căsătorit cu o actriță, o dansatoare americană, Isadora Duncan, și ea celebră. Din păcate, în 1925 s-a sinucis. Avea numai treizeci de ani. Poate că nu e bine că vă spun, dar și Isadora, la numai doi ani după el, în 1927, când trăia în Franța, a avut un sfârșit tragic. Conducea un automobil. Purta o eșarfă lungă, încolăcită în jurul gâtului. Eșarfa s-a prins în spițele unei roți, strangulând-o. Amalia, știi poezia?

– O știu, că mi-a plăcut tare mult și am învățat-o pe de rost. Titlul este *Cântecul cățelei*. Are șapte versuri, probabil câte unul pentru fiecare dintre cei despre care este vorba în poezie. A scris Esenin:

*Spre ziuă, sub căpița de secară,
Pe auriul snopilor plecați,
Cățeaua, în vișornia de-afară,
Fătase șapte cățeluși roșcați.*

*Până-n amurg, veghind încovoiată,
i-a răsfățat, lingându-i neîntrerupt.
Și se topea ninsoarea spulberată
Pe fierbințeala pântecului supt.*

*Iar seara, când găinile s-așază,
Stăpânul casei a ieșit posac
Și unde mama pâlpâia de groază,
Pe toți cei șapte i-a băgat în sac.*

Respect pentru oameni și cărți

În urma lui, fugind după desagă,
Căteaua da-n nămeții de pe drum...
Răpindu-i puii, apa din viroagă
Scâncea curgând sub botul ei, acum.

Apoi, când se-nturna șovăitoare
Și singură înspre culcușul ei,
Deasupra casei i-apăru spre zare,
În locul lunii, unul din căței.

Străină, zgribulită și-n neștire,
Privea la chipu-i nalt și depărtat,
Iar luna plină, lunecând subțire,
După colini a dispărut treptat

Și cum atunci, când cineva-n ogradă,
Drept pâine-i zvârle-o piatră dinadins,
Ca stele mari de aur în zăpadă,
Căteaua ochii triști și i-a prelins.

– Tulburător, exclamă profesoara. Dar să știți, copii, de regulă, oamenii iubesc câinii. Ce spuneți?

– Da, doamnă, zise imediat Daniela. Mai ales că multora le sunt de mare ajutor. Bunicii mei, care locuiesc la țară, au un câine ciobănesc. Este cel mai bun păzitor. Și nu doar al casei, ci și al orățăniilor din ogradă. Mi-a povestit bunicul că o vulpe a încercat odată, într-o iarnă, să dea iama prin găini. Dar a simțit-o Argus, așa se numește câinele, că are privirea ageră, și a târnut-o de ea nici nu mai știa încotro s-o apuce.

– Eu știu un alt caz, interveni Gabi. La noi, în bloc, stă nea Gavrilă. În urma unui accident de muncă, și-a pierdut vederea. Dar nu stă mai deloc în casă, ci zi de zi se duce în parc condus de... cine credeți? Așteptă puțin și, neprimind răspuns, continuă: de Norocel. Așa l-a botezat nea Gavrilă pe câinele ținut de el în lesă.